

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1178 ²	Τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Βαρθολομαίου Πέμπτη 11 Ἰουνίου 2015 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

“Ἐνας ἄδολος ἄνθρωπος

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει ὁ ἅγιος ἀπόστολος Βαρθολομαῖος, ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸν θέλω νὰ πῶ λίγα λόγια.

Ὁ ἅγιος αὐτὸς λέγεται Βαρθολομαῖος, λέγεται καὶ **Ναθαναήλ**. εἶνε ἕνα πρόσωπο, ἔχει ὅμως **δύο ὀνόματα**. Ὁ Βαρθολομαῖος λοιπὸν ἢ Ναθαναήλ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Κυρίου.

Ὅταν ὁ Χριστὸς μας ἦρθε στὸν κόσμον ὡς ἄνθρωπος, στὴν ἀρχὴ τῆς ἐμφανίσεώς του δὲν προκάλεσε θόρυβο. Δὲν ἦρθε σὰν βασιλιᾶς μὲ κορῶνες καὶ στέμματα, δὲν ἦρθε σὰν πλούσιος μὲ χρήματα καὶ μεγάλη οἰκονομικὴ δύναμη. Δὲν γεννήθηκε σὲ παλάτια· γεννήθηκε μέσα σὲ μιὰ σπηλιά. Καὶ δὲν γεννήθηκε ἀπὸ καμμιὰ βασίλισσα· γεννήθηκε ἀπὸ μιὰ πτωχὴ - πολὺ πτωχὴ κόρη, τὴ Μαριάμ. Ἔτσι λοιπὸν ποὺ παρουσιάστηκε **δὲν ἔκανε ἐντύπωση στοὺς πολλοὺς**. Ὅσοι τὸν ἔβλεπαν δὲν μποροῦσαν ἔτσι νὰ τὸν πιστέψουν.

Κατόπιν ὅμως ὁ Χριστὸς, ὅταν βγῆκε στὸ δημόσιο βίον καὶ ἄρχισε νὰ κηρύττει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἄρχισε νὰ λήθῃ τὰ χρυσᾶ του ἐκεῖνα λόγια, τὰ ἀνεκτίμητα λόγια, τότε πιστεύσαν ἀρκετοί, πολὺς κόσμος. Ποιοὶ πιστεύσαν; Ὅχι τόσο οἱ μορφωμένοι, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι. Ἦταν ὅπως καὶ σήμερα, ποὺ σπανίως θὰ δῆς σπουδασμένο σὲ πανεπιστήμια νὰ πιστεῦθῃ. Μέσ' στοὺς χίλιους ἐπιστήμονες εἶνε ζήτημα ἂν πιστεῦθῃ ἕνας· οἱ ἄλλοι δὲν πιστεύουν τίποτα· δὲν πατοῦν στὴν ἐκκλησία, ἐμπαίζουν τὴν πίστι, κοροϊδεύουν τοὺς πιστοὺς. Ἔτσι λοιπὸν καὶ τότε, στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ· δὲν τὸν πιστεύσαν οἱ διαβασμένοι, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, οἱ ἄνθρωποι τῆς λεγομένης ὑψηλῆς κοινωνίας, οἱ μεγάλοι καὶ τρανοί. Ἀλλὰ **ποιοὶ πιστεύσαν; Τὰ φτωχαδάκια**· κάτι ψαρᾶδες, ποὺ ἔρριχναν τὰ δίχτυα τους καὶ ἔπιαναν ψαράκια γιὰ νὰ ζήσουν τὶς οἰκο-

γένειές τους· κάτι βοσκοί, ποὺ ἔβοσκαν τὰ πρόβατά τους στὰ ψηλὰ βουνὰ παίζοντας φλογέρα· κάτι ἀγρότες, ποὺ τὴ μέρα ἔσκυβαν πάνω στὴ γῆ καὶ τὴν πότιζαν μὲ ἰδρῶτα, καὶ τὴ νύχτα σήκωναν τὰ μάτια τους στὸν οὐρανό, ἔβλεπαν τὰ ἄστρα καὶ δοξολογοῦσαν τὸ Θεό· κάτι γυναῖκες ἀπλοϊκές, κάτι παιδάκια ἄθῳα, πρὸ παντὸς αὐτὰ τὰ παιδάκια, νὰ ποιοὶ πῆγαν κοντὰ στὸ Χριστό. Αὐτοὶ τὸν πίστεψαν.

Ἐνας ἀπ' τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους λεγόταν **Φίλιππος**. Πίστεψε καὶ αὐτὸς στὸ Χριστό, ὅτι εἶνε ὁ Μεσσίας, εἶνε αὐτὸς ποὺ τὸν περίμεναν ἐπὶ αἰῶνες αἰῶνων. Καὶ αὐτὸ ποὺ πίστεψε ἔνωθε τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ μεταδώσῃ καὶ σὲ ἄλλους. Δὲν ἦταν σὰν κ' ἐμᾶς, ποὺ δὲν μιᾶμε γι' αὐτὸ ποὺ πιστεύουμε, ἀλλὰ τὸ κρύβουμε.

Εἶνε σπάνιο σήμερα νὰ δῆς νὰ μιλήθῃ κανεὶς γιὰ τὸ Χριστό. Στὸ βάθος αὐτὸ τί σημαίνει; Ὅτι τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ δὲν μᾶς συγκινεῖ. Καὶ ἀλλοίμονο στὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν συγκινεῖται γιὰ τὸ Χριστό καὶ δὲν μιλάει γιὰ τὸ Χριστό. Τὴ γλῶσσα μᾶς τὴν ἔδωσε ὁ Χριστὸς νὰ μιᾶμε πρῶτα γι' αὐτόν. Ἐμεῖς τίποτα. Γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα ἔχουμε γλῶσσα, γιὰ τὸ Χριστό μένουμε βουβοί. Γιὰ χίλια δυὸ ἀνούσια πράγματα ἀκοῦς ἀκατάσχετες κουβέντες· **γιὰ τὸ Χριστό δὲν μιᾶνε οἱ ἄνθρωποι σήμερα**.

Ὁ Φίλιππος ὅμως, ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ πίστεψε, αὐτὸ ποὺ γνώρισε δὲν τὸ ἔκρυψε μέσα του· τὸ φανέρωνε. Ὅπως ἕνας ποὺ βρίσκει μιὰ πηγὴ εἰδοποιεῖ καὶ ἄλλους διψασμένους νὰ τρέξουν νὰ πιοῦν, ἔτσι κι αὐτὸς ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ ἐκεῖνον μὲ τὸν ὁποῖο συνδεόταν πιὸ στενά, ἦταν ἀδελφικὸ φίλοι. Καὶ ποῖός ἦταν ὁ φίλος του; **Ὁ Ναθαναήλ ἢ Βαρθολομαῖος**. Πῆγε τὸν βρῆκε καὶ μὲ ἐνθουσιασμό τοῦ λέει· -Ναθαναήλ βρήκαμε, βρήκαμε τὸ θησαυρό. Βρήκαμε τὸ Μεσσία· εἶνε ὁ Ἰησοῦς ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ! -Μπᾶ, λέει ἐκεῖ-

νος· ὁ Μεσσίας; Ἦρθε λοιπὸν ὁ Χριστὸς στὸν κόσμος; Καὶ ἀπὸ ποῦ βγῆκε, ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ; Μὰ εἶνε δυνατόν ἀπὸ τέτοιο χωριὸ νὰ βγῆ καλὸ; «*Ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;*» (Ἰω. 1,47). Τοῦ λέει ὁ Φίλιππος· –Ἔλα νὰ δῆς.

Παρὰ τὴν ἀντίρρηση πού ἔφερε στὸ φίλο του ὁ Ναθαναὴλ ἡ Βαρθολομαῖος **δὲν ἔμεινε ἀδιάφορος**. Ἐπιδίωξε νὰ πλησιάσῃ τὸ Χριστό. Καὶ νάτος λοιπὸν ἔρχεται κοντά του. Μόλις τὸν εἶδε ὁ Χριστὸς εἶπε· –Νά ἓνας ἄνθρωπος ἄδολος, ἀθῶος, πού δὲν ἔχει μέσα πονηριά. Ἐκεῖνος παραξενεύτηκε καὶ ρώτησε· –Καὶ ποῦ μὲ ξέρεις ἐμένα; –Σὲ ξέρω, σὲ γνωρίζω πολὺ καλά, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Χριστὸς· προτοῦ νὰ σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος, σὲ εἶδα πού ἦσουν κάτω ἀπ' τὴ συκιά... Ἡ ἀποκάλυψι αὐτῆς τῆς λεπτομερείας ἔκανε τὸ Βαρθολομαῖο ν' ἀντιληφθῆ, πῶς ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε ἓνας κοινὸς ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἤξερε λεπτομέρειες τῆς ζωῆς του.

Ναί, ἀγαπητοί μου, **ὑπάρχει ἓνα μάτι πού τὰ βλέπει ὅλα**. Ὅπου νὰ κρυφτῆς, ἐσὺ ἢ γυναίκα ἢ ὁ ἄντρας, κι ὅπου νὰ καταφύγῃς, δὲν θὰ τοῦ ξεφύγῃς. Καὶ σὲ σπηλιές μέσα νὰ μπῆς, καὶ στὰ βουνὰ ν' ἀνέβῃς, καὶ στὸν οὐρανὸ νὰ πετάξῃς, καὶ στὰ ἄστρα ἀκόμη ἂν φτάσῃς, καὶ στὴ θάλασσα νὰ βυθισθῆς, ὑπάρχει ἓνα μάτι πού τὰ βλέπει ὅλα· εἶνε τὸ μάτι τοῦ Χριστοῦ.

Τὸν ἤξερε λοιπὸν καὶ τὸ Βαρθολομαῖο. Κ' ἐκεῖνος ἀπόρησε. Πῶς μὲ ξέρει ἐμένα, σκέφτηκε, ὅτι ἤμουν κάτω ἀπ' τὴ συκιά; Ἄ, τώρα πείθομαι στὰ λόγια τοῦ Φιλίππου. –Διδάσκαλε, λέει, ἐσὺ εἶσαι «*ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ*», ἐσὺ εἶσαι «*ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ*». Τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Χριστὸς· –Πιστεύεις, ἐπειδὴ σοῦ εἶπα ὅτι σὲ εἶδα κάτω ἀπ' τὴ συκιά; ἀπὸ μιὰ λεπτομέρεια πίστεψες; **Θὰ δῆς πολὺ μεγαλύτερα πράγματα**. «*Μερίζω τούτων ὄψει*» (ἔ.ἀ. 1,50-51).

Ἔτσι ὁ ἅγιος Βαρθολομαῖος ἡ Ναθαναὴλ ἔγινε ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὰς καὶ ἔμεινε πλέον κοντὰ στὸ Χριστό. Τὸν ἀκολούθησε παντοῦ. Καὶ μετὰ τὴ Ἀνάστασι καὶ τὴν Πεντηκοστή πῆρε τὸ ράβδί του καὶ περιώδευσε. Πέρασε χωριὰ καὶ πολιτεῖες, βουνὰ καὶ λαγκάδια, θάλασσες καὶ ποτάμια. Καὶ ἔφτασε – μέχρι ποῦ; Πάρτε ἓνα χάρτη νὰ δῆτε. **Ἔφτασε, μέχρι τῆς Ἰνδίας**. Ἐκεῖ τὸν συνέλαβαν, τὸν ἀπειλήσαν, τὸν χτύπησαν καὶ τέλος τὸν σταύρωσαν.

* * *

Ἀπὸ τὸ διάλογο μὲ τὸν Κύριο, ἀγαπητοί μου, καὶ τὸ **χαρακτηρισμὸ τοῦ Χριστοῦ** γιὰ τὸ Ναθαναὴλ φαίνεται ἓνα ἰδιαίτερο γνῶρισμα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἁγίου αὐτοῦ ἀποστόλου.

Καθένας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, ὅπως καὶ **κάθε ἄνθρωπος, ἔχει κάτι τὸ ἰδιαίτερο** πού τὸν χαρακτηρίζει. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, ὅταν ἐξέλεξε τοὺς μαθητὰς ἔδωσε μερικὰ ὀνόματα καὶ εἶπε ὠρισμένους ἐκφραστικούς χαρακτηρισμούς. Γιὰ τὸν τότε Σίμωνα λ.χ. καὶ τοὺς δύο ἀδελφούς Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη σημειώνει τὸ ἱερὸ κείμενο· «*Καὶ ἐπέθηκεν ὄνομα τῷ Σίμωνι Πέτρον, καὶ Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβου· καὶ ἐπέθηκεν αὐτοῖς ὀνόματα Βοανεργές, ὃ ἐστὶν υἱοὶ βροντῆς*» (Μάρκ. 3,16-17). Ἄλλον τὸν χαρακτηρίζει ὁ αὐθορμητισμὸς, ἄλλον ἡ αὐτοθυσία, ἄλλον ὁ ἐνθουσιασμὸς, ἄλλον ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στοργή.

Τὸ χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου ἡ Ναθαναὴλ ποιοῦ εἶνε; «*Ἦδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι*» (Ἰω. 1,48). Εἶνε **ἄδολος**, ἀγνὸς καὶ καθαρὸς ἄνθρωπος. Ἄνυπόκριτος, εὐθύς, τίμιος. Δὲν κρύβει τί σκέπτεται, ἀλλ' ἐκφράζεται μὲ εἰλικρίνεια. Δὲν λέει κάτι οὔτε ἀπὸ ἐχθρότητα οὔτε πάλι γιὰ νὰ φανῆ εὐχάριστος. Τὰ λόγια, πού εἶπε, δὲν σημαίνουν ἀπιστία· δείχνουν ἄνθρωπο πού ἐξετάζει καὶ ἐρευνᾷ καλόπιστα μέχρις ὅτου βεβαιωθῆ. Δὲν χλευάζει, δὲν περιφρονεῖ. Ἐνδιαφέρεται μὲ ζῆλο γιὰ τὴν ἀλήθεια. Δὲν ἔχει πονηρία καὶ κακότητα.

Αὐτὸς ἦταν, ἀγαπητοί μου, ὁ ἅγιος Βαρθολομαῖος πού ἐορτάζει σήμερα. Καὶ μὲ τὴν ἐορτὴ του μᾶς φωνάζει: **Πιστεύετε στὸ Χριστό!**

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀκούσετε τὰ λόγια αὐτά, σᾶς εὐλογῶ καὶ εὐχομαι κανένας σατανᾶς νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ σᾶς κλονίσῃ. Γιατὶ σὲ λίγο θὰ δῆτε νὰ γίνουν πολλὰ φοβερὰ πράγματα. Καὶ θὰ μᾶς ποῦνε· Ἦ πιστεύεις ἢ δὲν πιστεύεις. Ἐκεῖ θὰ φτάσουμε. Καὶ ὅσοι πιστεύουν, θὰ μαρτυρήσουν. Νὰ εἶστε ἔτοιμοι γιὰ μαρτύριο, παιδιά! Μέσα στὶς φλέβες σας δὲν τρέχει νερό. Δέστε πίσω σας καὶ σκεφτῆτε. Πίσω ἀπὸ σᾶς εἶνε μιὰ γιαγιά, εἶνε ἓνας μακρινὸς πρόγονος πού μαρτύρησαν γιὰ τὸ Χριστό. Ἔτσι κρατήθηκε τόσα χρόνια ἡ πίστι μας. Μείνετε πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι στὸν Κύριο. Ἀκοῦστε τὸ Ναθαναὴλ - τὸ Βαρθολομαῖο πού φωνάζει· «*Βρήκαμε τὸ Χριστό*». Ὅποιος πίστεψε στὸ Χριστό, βρῆκε θησαυρό, βρῆκε πηγὴ πού ξεδιψάει, βρῆκε ἥλιο πού φωτίζει καὶ θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ τὴν καρδιά. **Στὸ Χριστό εἶνε ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρά**. Σ' αὐτὸν νὰ πιστεύετε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**